

Abstrakt v českém jazyce

Účelem mé práce je analyzovat soukromoprávní hranice svobody projevu v médiích, a to se zřetelem na judikaturu. Práce je zaměřena na hranice svobody projevu ve vztahu k fyzickým osobám. Zvláštní důraz je kladen na komparativní metodu, neboť si práce určila za cíl srovnat právní úpravu českou a německou. Pokusila jsem se v ní zhodnotit, do jaké míry se obě právní úpravy překrývají, co je jim společné a v čem se naopak liší, případně do jaké míry se mohou právní řády vzájemně inspirovat.

Práce je rozdělena do čtyř kapitol, vedle nich obsahuje ještě úvod a závěr. První kapitola se skládá ze dvou částí. V první části jsou popsána média, jejich základní vymezení a charakteristika, včetně jejich úlohy a funkce v judikatuře soudů. Druhá část pojednává o vymezení, ústavním zakotvení a systematické „komunikačních“ základních práv a svobod – svobodě projevu, právu na informace a svobodě tisku (médií).

Druhá kapitola se zaměřuje na ochranu osobnosti v mediálním kontextu. V první části je přiblížen její význam a ústavní zakotvení, ve druhé jsou pak charakterizována jednotlivá dílčí osobnostní práva, ve třetí části je pojednáno o postmortální ochraně osobnosti.

Ve třetí kapitole jsou vymezena kritéria, která by měla být zohledněna při vyvažování práv v případě kolize svobody projevu s osobnostními právy. První část je zaměřena na statusové kritérium, druhá na kritérium obsahu a formy, třetí pak podrobněji na další obecná relevantní kritéria.

V závěrečné kapitole jsou pak ve dvou částech přiblíženy aktuální otázky v této oblasti v českém právu. První část se zabývá soukromoprávními prostředky ochrany před zásahy do chráněných práv ve světle nejnovější české judikatury v oblasti náhrady nemajetkové újmy, druhá část se pak věnuje relevantním změnám v novém občanském zákoníku.

V práci je učiněno závěru, že zkoumaná problematika je i přes svůj zdánlivý soukromoprávní charakter značně ovlivněna právem ústavním a rozhodovací praxí ústavních soudů v obou zemích. Pro její správné pochopení je nutno na tuto materii

pohlížet komplexně a není možné opomíjet její ústavněprávní aspekty. Oba právní řády pak používají při řešení kolize zkoumaných práv v zásadě stejných hledisek. To je dáno jednak vlivem rozhodovací praxe ESLP, jednak velmi podobným chápáním těchto práv. Zároveň především české právo nalézají inspiraci a čerpá z bohaté judikatury německé. Rozdíl mezi těmito právními řády lze spatřovat především ve způsobu zakotvení osobnostních práv. Bylo rovněž poukázáno na silný kazuistický charakter této oblasti.